

Nyt ei mennyt ihan niin kauaa, mutta se onkin vähän lyhyempi pätkä... Tästä se vasta kunnolla lähtee! Luku 2. Talvi alkoi olla tuloillaan. Aatu, Jami ja Susan olivat pysyneet paikoillaan jo yli kuukauden, sillä Susan oli voinut usein huonosti. Karri oli jo esitellyt alueen kartat, joiden tarkkuudesta ei voi kukaan olla varma, ja Susan oli jo päättänyt reitin, jota pitkin jatkaa. Aatua ja Jamiakin alkoi jo huolestuttaa, sillä Susan oli harvemmin pahemmissa taudeissa kuin nuhassa. "Voisiko Shun tulla auttamaan äitiä?" Jami kysyi Karrilta, kun Susan oli taas joutunut lepäämään. "Se olisi kyllä kiva, muttei siitä työstä koskaan tiedä", Karri harmitteli. Susan oli periaatteessa muuttanut lääkärihuoneeseen vaihtelevan olonsa takia. Kylän reunalta kuului hälinää. Ihmisten juttelua ja koirien haukkua. Pian ensimmäinen koira ilmaantui majatalolle. Sitten toinen. Ja kolmas. Yhteensä seitsemän, ja vielä viimeisenä emäntä - Shun. "Mitäs täällä nyt ollaan niin vakavia?" tyttö uteli. "Äiti on kipeä", Jami sanoi alakuloisena. Shun käveli muiden luokse radiolle. Hänen jälkeensä jäivät hiekkaiset jalanjäljet. Shun sai nopeasti diagnosoitua Susanin. He olivat kaikki siirtyneet lääkärihuoneeseen. Shun haki kaapeista yrttejä, joita oli tuonut juuri kuukautta aiemmin. Shun palasi kädessään nippu kummallisia oksia, jotka olivat muuttaneet väriään normaalista vihreästä ja ruskeasta siniseen ja punaiseen. "Mitä noi on?" Aatu kysyi. "Talvitoimisia vuosijuuria. Saavat ominaisuutensa vasta talvella, jolloin vaihtavat väriäkin. Niistä tietää, että talvi on pian täällä, ei enää montaa yötä ennen lunta", Shun selitti. Hän teki oksista muusia ja syötti sen Susanille. "Mikä äitiä oikein vaivaa?" Jami kysyi. Shun huohti. "Tietynlainen talvitauti. Se etenee kuin nuha ja vatsatauti, mutta lopussa ihminen alkaa jäähtyä, ja lopulta jäätyy. Kesätaudissa taas lopussa kärehtää. Niiden parantamiseen tarvitaan vuosijuuria, ja lepoa. Susanin täytyy levätä ainakin kuukauden, mielellään koko talven", Shun selitti. "Sitten me ei voida jatkaa etsimistä!" Aatu henkäisi. Shun nosti kulmiaan: "Etsiä mitä?" Aatu istui alas. He olivat kaikki jääneet seisomaan Susanin sängyn ympärille. Susan nukkui. "Pohjoisen metsänvartijoita. Tiedätkös? Metsänvartijat on tyyppejä, jotka pitävät huolta metsistä, etteivät ihmiset valloita niitä kaikkia ja samalla katsovat, etteivät eläimet tunge ihmisten kaupunkeihin. Metsänvartijoita on ympäri maailman ja me etsimme kaikkista pohjoisimpana asuvia", Aatu selitti. "Miksi?" Shun ihmetteli. "Kun ne on niin mahtavia kun ne selviää täällä kylmässä. Ja niiden keskus on kaikkein pohjoisimpana!" Jami virnisteli. "Keskuksissa kokoontuu alueen metsänvartijat ja raportoi tapahtumista ja jos on jotain mihin tarvitsee enemmän väkeä hoitamaan homman. Ei kaikki metsänvartijat tosin keskuksissa asu", Aatu selvensi keskuksia. "Noh... Mistä teidän sitten enää tarvitsee etsiä?" Shun kysyi suu leveässä irveessä. "Häh?" Aatu, Jami ja Karri kummastelivat samaan ääneen. "Minä olen pohjoisen keskuksen toinen jäljellä olevista vartijoista", Shun tokaisi.